

V Berlinu se Jagić spočetka ni povsem dobro počutil. V pismu števil. 21. brez datuma pravi Miklošič: „Da ne nahajate občevanja z berlinskim učenim svetom po našem vkusu, mi je umevno. Nekaj prijateljev boste imeli, a mnogih se nima itak nikjer na svetu. Pravi nemški učenjak se navadno zanima le za svojo stroko, posebno severno-nemški. Sploh so ljudje postali strašansko enostranski: delitev dela gre že, kakor se zdi, mnogo predaleč.“ Za prvo glavno predavanje Jagić ni našel slušateljev. V pismu z dne 23. novembra 1874. l. (pismo števil. 22) ga Miklošič radi tega tolaži: „Da se Vaše glavno predavanje ni izvedlo, Vas gotovo ni vznemirilo. Stvar je prenova. Saj se tudi meni v napol slovanskem Dunaju ni godilo mnogo bolje. Smo pač tu, pripravljeni poučevati, ako kedo želi našega pouka. In če ne, delamo, kar nas veseli.“

V 25. pismu z dne 22. aprila 1875. l. se že spominja Jagićeva namera ustanovitve znanstvenega glasila za slovansko filologijo: „S programom nameravanega časopisa sem popolnoma zadovoljen.“ V sledečem 26. pismu z dne 27. septembra 1875. l. pa mu že čestita k na predovanju Archiva. O njega ustanovitvi je kratka pripomba pri Murku n. n. m. Prvi zvezek je izšel jeseni 1875. l. S tem je postal Jagić šele Jagić, kar si po navadi predstavljamo pod njim. Ves naslednji dolgi čas je čas Archiva s pododdelki po mestih, v katerih je zavzemal prve stolice slovanske filologije, a to so poleg Berlina še Petrograd in Dunaj.

Miran Jarc:

Pesem.

Zamišljen greš po zapuščeni poti,
ob njej umira v mraku tih, samotni gaj.
Kaj v hipu tem objelo tak mehko ti
je dušo, da prevzel te je otožen slaj.

Omamni gozdni vonji so vzbudili
že davno v srcu speča hrepenenja, sne,
in v dušo spet so mehke slutnje vlili,
ki jih prihodnji hip mogoče že zatre.